

Cititorii : Costache Caragiale, Matei Millo și Mihail Pascaly

■ VIRGIL BRĂDĂȚEANU

Școala de teatru a Naționalului

Nu este greu de imaginat satisfacția încercată de Costache Caragiale, ctitor de teatru românesc, că el și formația pe care o conducea au inaugurat, la 31 decembrie 1852, noul locaș : Teatrul Cel Mare. Totodată, nu este greu de imaginat stringerea sa de inimă, ca și a celorlalți artiști români, a oamenilor noștri de cultură, a publicului iubitor al artei naționale, în fața faptului că autoritățile vremii îi refuzau clădirii destinația firească, aceea de a fi locaș al Teatrului Național. Și faptul se deducea din multe, începînd cu ceea ce era înscris pe frontispiciu : Teatrul cel Mare, și nu Teatrul Național, ca și din intenția ca inaugurarea să fie făcută nu în limbă românească, de către artiști români, ci cu o operă, de către o formație italiană ; lui Caragiale și celorlalți actori nu li s-a dat posibilitatea să pregătească un spectacol românesc pe măsura evenimentului. Costache Caragiale, actor animator, director de scenă și dramaturg, personalitatea proeminentă a mișcării teatrale naționale de atunci, avea un motiv de nemulțumire în plus, acela că n-a putut

prezenta *Prolog pentru inaugurarea noului teatru din București 1852*, scris de el în cinstea mult așteptatului eveniment, deoarece, se știe, inaugurării nu i s-a acordat, de către oficialități, atenția cuvenită, nu s-a bucurat de solemnitatea dorită.

Dar, în ciuda planurilor cercurilor retrograde, se inaugurase clădirea care avea să devină templu al artei teatrale naționale, loc în care, prin creațiile dramaturgilor și ale actorilor români, avea să se respire „aerul cel poetic, plin de inimă și minte“, pe care Eminescu îl socotea propriu unui adevărat teatru, să se afirme și să se înstăpânească „geniul național“. Și, firește, în anul 1875, pe frontispiciul clădirii a fost înscris, cu litere de aur : Teatrul Național. În Teatrul Național, devenit, prin operele marilor noștri scriitori, loc de evocare a unui glorios trecut și de afirmare a năzuințelor neamului, de protest împotriva nedreptăților și a anacronismelor, de chemări pentru împlinirea unor deziderate istorice, s-a manifestat conștiința de sine a poporului român, vibranta sa sensibilitate, a fost cultivată limba noastră, te-

Dascăli : Constantin Nottara și Aristizza Romanescu

zaur de nesfârșită frumusețe. Valorile s-au statornicit în tradiție, și pe principala scenă bucureșteană avea să-și găsească ecou, în impresionante spectacole și manifestări patriotice, adeviziunea națiunii la eroicele lupte din timpul războiului pentru independență. Pe scena Naționalului va fi slujită ideea Unirii celei mari, aceea pe care o înfăptuise cindva Mihai Viteazul și erau chemați s-o înfăptuiască și s-o statornicească românii din secolul al XX-lea. Pe scena Naționalului a fost cîntată virtutea românească, din nou dovedită în grelele zile ale primului război mondial.

Se știe că locașul inaugurat în 1852 a căzut sub bombele hitleriştilor în 1944, dar că spiritualitatea Teatrului Național a rămas vie. În spiritul nobilelor tradiții și într-un nou climat, acel de după victoria însurecției din august 1944, din anii instaurării puterii poporului și ai revoluției socialiste, și-au găsit ecou, în transpuneri vibrante, evenimentele vremurilor noi, epopeea poporului român, care, condus de P.C.R., își făurește o viață nouă, liberă, demnă, îmbelșugată. Naționalul din București și-a dus activitatea în săli diferite, pînă ce s-a statornicit în noul monumental locaș, impresionant și pe măsura însemnătății instituției, prin care partidul, poporul, au onorat teatrul și înaltele sale rosturi educative. De data aceasta, expresie a prețuirii de care se bucură cultura în anii socialismului, inaugurarea a avut caracter de eveniment cultural național, desfășurîndu-se în prezența președintelui țării, a guvernului. Iar primele cuvinte care s-au auzit, pe scenă, în memorabila zi a inaugurării locașului clădit pentru Teatrul Național din București, au fost cele din *Apus de soare* de Barbu Delavrancea.

În urmă cu 125 de ani, pe scena teatrului inaugurat în 1852, Costache Caragiale (1815—

1877) a însămintat și a făcut să dea rod „spiritul Filarmonicii“, adică spiritul seriozității profesionale și al responsabilității sociale. Aducîndu-i alături pe Mihail Pascaly, Iorgu Caragiale, Ion Mîncu, Daniil Dragulici, pe Fany Tardini, Ralița Mihăileanu și, nu peste multă vreme, pe Matei Millo, a încetăținit exigența, devenită apoi tradițională, ca pe scena acestui teatru să joace fruntași ai artei românești. Costache Caragiale, care socotea că teatrul are menirea să educe prin exemple de măreție, de virtute, este actorul și omul de teatru de care rămîn indisolubil legate începuturile teatrului românesc și perioada sa de afirmare.

Prin comedii, mai cu seamă românești, Matei Millo (1814—1896) și-a exercitat farmecul asupra citorva generații și a devenit nemuritor, a făcut, prin jocul său, școală. Simțirea, comunicativitatea, umorul autentic, vorbirea firească îi erau caracteristice, cu ele valorificînd, ca nimeni altul, pe scena acestui teatru și ale altor teatre ale țării, comediile lui Vasile Alecsandri. Prin ele a dat impuls către veridicitate, în arta interpretativă, a adus către teatru un public tot mai larg, căruia, cu haz, a știut să-i dea învățăminte.

Pe scena Naționalului a oficiat și Mihail Pascaly (1830—1882), actor animator care a slujit tendințele de afirmare națională și de libertate socială ale epocii. Pentru Pascaly, teatrul era „un cămin al luminii și puterii“, „un templu al comunității ideilor, simțămîntelor și pasiunilor unui popor“, o școală a virtuților stimulate prin exemple nobile. Credea fierbinte în misiunea teatrului, era mîndru de menirea actorului, știa să reprezinte cu demnitate arta, a cărei pasiune elevată a avut-o. Cu joc cald și cuceritor, pentru cîteva generații, el a fost „eroul“, împlinirea nevoii de frumos, întru chiparea genero-

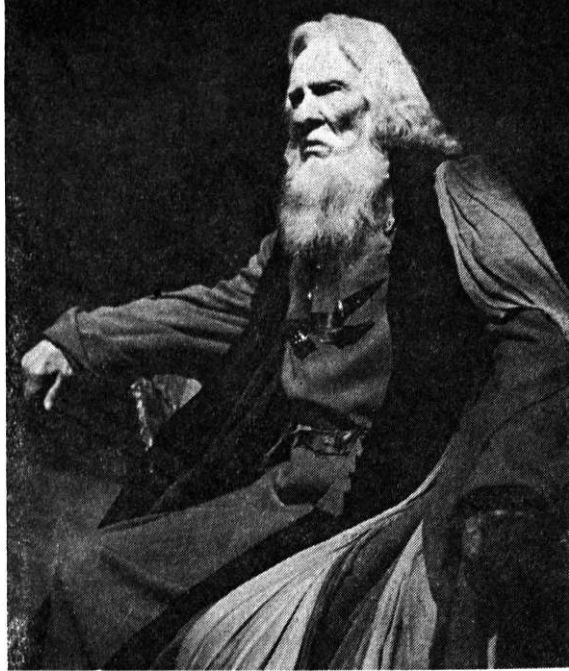
zității, a einstei, a curajului. Actor cult, Pascaly a extins în teatrul românesc repertoriul clasic și, în același timp, dramaturgia modernă, de numele său este legată reprezentarea, în 1867, a primei capodopere naționale din domeniul dramei de inspirație istorică: *Răzvan-Vodă* (*Răzvan și Vidra*) de B. P. Hasdeu, fapt pentru care autorul îi mulțumea public.

Naționalul avea să fie, de aici înainte, tot mai mult, vatră a dramaturgiei românești, aici fiind definitivate, în perspectiva spectacolului și cunoscând primele versiuni scenice, marile piese ale lui Alecsandri: *Despot-Vodă* (1879), *Fintina Blanduziei* (1884), *Ovidiu* (1885), de asemenea comediiile lui I. L. Caragiale: *O noapte furtunoasă* (1879), *O scrisoare pierdută* (1884), *D-ale carnavalului* (1885) și drama *Năpasta* (1890). Ele sînt intim legate sau de ele se leagă intim numele, afirmarea și primele mari creații scenice ale unor actori care strălucesc acum, în ultima parte a secolului al XIX-lea și la începutul secolului al XX-lea: Grigore Manolescu, Ștefan Iulian, Aristizza Romanescu, C. I. Nottara și alții.

Printre ei, Grigore Manolescu (1857—1892) a fost „fala și eroul dramei“, prin apariția sa scenică, prin eleganța comportării și prin frumusețea dicțiunii, prin capacitatea de contaminare a jocului, prin creații tulburătoare ca valoare și impresionante ca număr, cu toate că s-a stins din viață la 35 de ani. Ștefan Iulian (1851—1892), artist autentic, înimitabil, comedian în cel mai deplin înțeles al cuvîntului, marele interpret al rolurilor din comediiile lui Molière și Caragiale, neîntrecut în personajele comice din operele, a fost, la rîndu-i, „fala și eroul comediei“ și, asemenea lui Manolescu, a trăit puțin. Amîndoi au marcat epoca pe care, fără îndoială, a dominat-o Grigore Manolescu, prin puterea talentului său și prin capacitatea sa de iradiere, prin convingerile sale și prin calitatea jocului de a reprezenta, ca model, noul, plusul de veridicitate necesar și dorit.

Aristizza Romanescu (1854—1908) a fost tragediana epocii, interpretă de mari roluri din dramaturgia românească (Getta, Iulia, Zoe), de asemenea, din dramaturgia universală. Dealtfel, toți acești mari actori și-au măsurat puterile în roluri celebre ale dramaturgiei universale și au înscris la loc de cinste, pe scena Naționalului, creații cu caracter de eveniment.

Pe C. I. Nottara (1859—1935), meritele l-au dus în fruntea mișcării teatrale naționale, ale cărei valori a ajuns să le personifice. A fost prezent pe scena Naționalului aproape șase decenii, animat de pasiunea sa pentru teatru, purtat de conștiința responsabilității artistului și aureolat prin valoarea excepțională a multor creații. A interpretat sute de roluri din repertoriul clasic și modern, românesc și străin, a pus în scenă, a fost profesor. De numele său sînt legate

Gh. Storin în Lear

multe evenimente teatrale, dar, poate, cel mai însemnat îl reprezintă valorificarea scenică a trilogiei istorice a lui Delavrancea. Prin aceste piese, surse de energie națională, arta interpretativă însăși, mai larg, arta spectacolului, a primit un impuls cu efect imediat și valori cu capacitate de impulsinare în vreme. O dată mai mult, scena s-a „românit“, prin reprezentarea lor.

Pe scenă, lui Ștefan i-a dat viață Nottara. A fost o fericită întâlnire între o viziune dramatică menită să înscrie în definitiv imaginea unui erou al neamului și capacitatea unui mare actor de a o face, cu adevărul și cu forța necesare. Pentru generații întregi, Ștefan n-a putut să fie altfel decît l-a conceput literar Delavrancea și l-a proiectat, prin ființa sa, Nottara. Tot astfel cum, pentru generația noastră, de celor ce l-am văzut în acești ani, Ștefan nu poate fi altfel decît ni l-a redat un mare artist al epocii pe care o trăim: George Calboreanu. Dealtfel, pentru el, ca și pentru Nottara, socotim că Ștefan reprezintă creația de apogeu, aceea care solicită și exprimă suma capacităților creatoare ale unui actor. De o monumentală simplitate în redarea nestinsei energii a lui Ștefan, tradusă în tărie de nebiruit și, totodată, în nesfîrșită bunătațe, George Calboreanu a reînviat eroul și a îmbogățit, prin el, spiritualitatea contemporană.

În trilogie, Ion Petrescu i-a dat lui Cărbăbău monumentală forță, fiind și aici vorba de o fericită întâlnire între viziunea literar-dramatică și capacitatea excepțională de transpunere scenică. A fost considerat inegalabil de către cei care l-au văzut și egal, prin ten-

„HAMLET“ PE SCENA NAȚIONALULUI

Sus, Grigore Manolescu, Toni Bulandra,
Aristide Demetriade
Jos, George Vraca și V. Valentineanu

**MARI
INTERPREȚI
AI OPEREI
LUI CARAGIALE**

Sus, Ion Niculescu (Cățavencu), Șt. Iulian (Ipingescu)

Dreapta, Ion Brezeanu (Cetățeanul turmentat)

Stînga, Marietta Anca și Emil Botta în „Năpasta”

Dreapta, Silvia Dumitrescu-Timică (Veta) și Eugenia Popovici (Zița)

In prim plan : Al. Giugaru, Ion Finteșteanu și Gr. Vasiliu Birlic în „O scrisoare pierdută“

siunea creației, cu cele mai strălucite realizări actoricești, din acea epocă, de la noi și de pretutindeni. De zeci de ani s-a vorbit și se vorbește, în teatrul românesc, despre formidabila creație a lui Ion (Iancu) Petrescu, în Cărăbăt.

Spre sfârșitul secolului al XIX-lea și la începutul secolului al XX-lea, o nouă generație de actori se afirmă pe scena Teatrului Național. În domeniul dramei și al comediei, Ion Brezeanu, Vasile Toneanu, Aristide Demetriade, Petre Sturdza, Petre Liciu, Maria Ciucurescu, Ion Livescu, N. Soreanu sînt cîțiva dintre ei. În majoritate elevi ai lui Ștefan Velleșcu, profesor, îndelungată vreme, la București, și ai lui Mihail Galino, profesor la Iași, sînt îndatorați animatorului Grigore Manolescu, actorul reformator al cărui impuls s-a simțit atît de puternic în epocă. Este rezultatul faptului că actorul și directorul de scenă a avut capacitatea nu numai de a afirma necesitatea înnoirii în artă, ci și de a o reprezenta, prin propriul său joc, și de a o impune în practica scenică. Tînăra generație de la Național și, prin ea, teatrul românesc sînt, totodată, beneficiarii evoluției către veridicitate a mișcărilor înnoitoare din țările cu o veche și bogată tradiție teatrală.

În aceste condiții, această generație caută să-și înscrie contribuția în epocă, actorii, fie că o mărturisesc, fie că nu, vor să joace altfel decît înaintașii lor îndepărtați sau apropiați. Cemații să interpreteze piese de factură nouă, pretinzînd o altă manieră de joc, mulți declară război teatralismului și reușesc să se impună prin modalități inedite. Se caută tot mai mult umanitatea personajelor, iar aceasta, odată sesizată, impune aproape nedezmințit firescul în exprimare. Se face un remarcabil efort de originalitate, cei mai mulți au ambiția să fie, pe scenă, cit mai personali, se feresc să semene cu cineva, să preia moduri, să rezolve „à la manière

de...“ Efortul lor găsește condiții favorabile, prin evoluția înregistrată, și la noi, în arta regizorală, odată cu activitatea lui Paul Gusty și a lui Alexandru Davila; de asemenea, prin faptul că cea mai mare parte dintre acești actori propagatori ai noului pun ei înșiși în scenă.

S-a manifestat, ca înnoitor, pe scena Naționalului, Petre Sturdza (1869—1932). Printre adepții și reprezentanții veridicității în interpretare, a fost unul dintre cei mai convingători; la el, creația scenică, bazată pe o forță interioară ieșită din comun, constituia rezultatul unor principii însușite organic și firesc practicate. Lui i s-au datorat realizări-model, în personajele lui Ibsen, autor despre care se poate spune că în primul rînd el l-a acreditat pe scena românească. „Stîlpi“ ai Naționalului au rămas, prin creațiile lor, Petre Liciu și Ion Livescu, de asemenea, partizani și reprezentanți ai veridicității. În ființa nemuritoare a Naționalului este integrată existența mereu vie a lui Aristide Demetriade (1872—1930), cel mult așteptat după dispariția lui Grigore Manolescu, menit să-i fie continuator în roluri de eroi. A fost actorul cu siluetă elegantă și cu metal nobil în voce, cu temperament dramatic și cu o rară capacitate de a transmite fior liric. El s-a ridicat pe culmile artei actoricești, în mari roluri ale dramaturgiei naționale, în Vlaicu din piesa lui Davila, în Zefir din *Trandafirii roșii* de Zaharia Bîrsan; de asemenea, în roluri ale dramaturgiei universale: a fost aproape de desăvîrșire, în Hamlet.

Comedia, strălucit slujită de actorii care au făcut din reprezentarea comediilor lui Caragiale evenimente în arta teatrală națională și creații de referință, jucată de înaintașii apropiați — Ștefan Iulian (Ipingescu, Pristanda, Pampon), Mihail Mateescu (Rică, Cetățeanul, Catindatul), Iancu Petrescu (Dumitrache, Trahanache), Ion Niculescu (Ca-

DRAMATURGIA ROMĂNEASCĂ CONTEMPORANĂ

Sus, „Bălcescu“ de Camil Petrescu, cu Mihai Popescu (al doilea din dreapta); G. Calboreanu în Petre Arjoca din „Cetatea de foc“ de M. Davidoglu Jos, Lucia Sturdza Bulandra și Marcela Rusu în „Citadela sfărîmată“ de Horia Lovinescu
Dreapta, Alfred Demetriu, Geo Barton (în picioare), Aura Buzescu și Dina Cocea în „Arborele genealogic“ de Lucia Demetrius

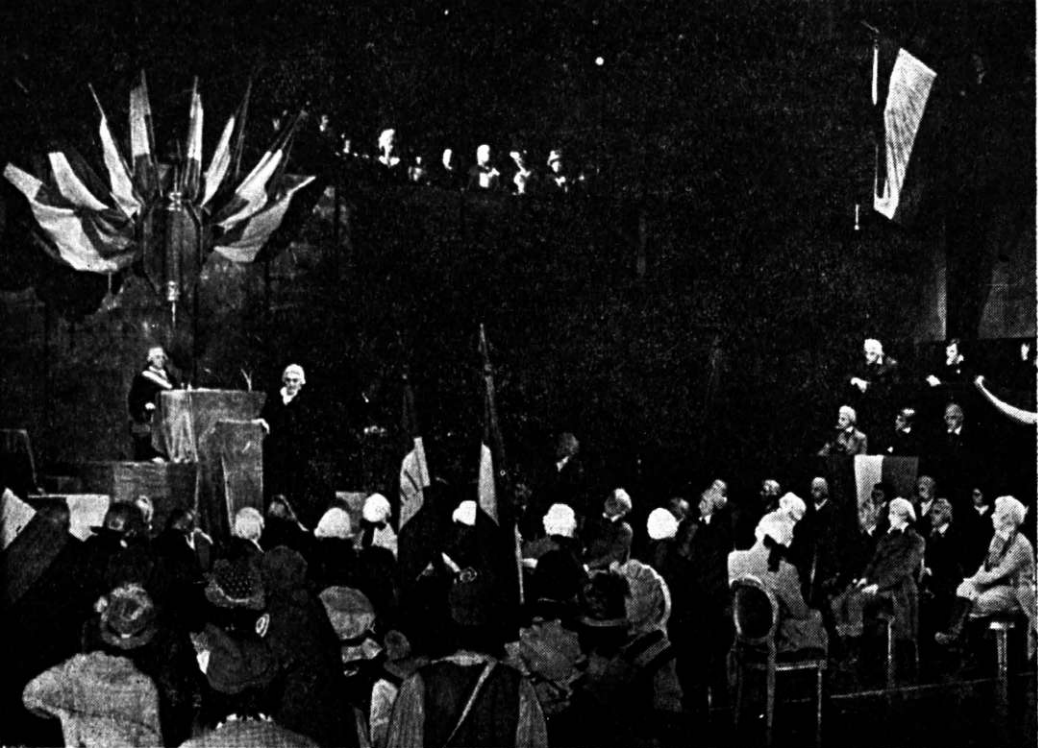

Marcel Anghelescu în „Matei Millo“ de Mircea Ștefănescu și Gr. Vasiliu Birlic în „Mie-lul turbat“ de Aurel Baranga

țavencu), Al. Catopol (Farfuridi) — și-a găsit întotdeauna mari interpreți pe scena primului teatru al țării. Comedia, în general (piesele lui Caragiale, ale lui Molière, ale lui Beaumarchais, bufonii lui Shakespeare), a avut un mare reprezentant în Ion (Iancu) Brezeanu (1868—1940). Egal în forță comică și în autenticitate i-a fost Vasile Toneanu (1869—1933); strălucit comedian s-a arătat Nicolae Soreanu (1873—1950). Lor le-au urmat, egali în excepțional, actori de a căror artă au fost fermecate și generațiile apropiate, actori pe care i-am văzut și îi vedem pe scena Naționalului. Ne amintim totdeauna cu plăcere de spectacolele prezentate, în anii noștri, de echipa de comedie a Teatrului Național din București, cu operele lui I. L. Caragiale. În Teatrul Național din București, operele celui mai mare comediograf român au prilejuit spectacole devenite clasice și creații-model regizorului Sică Alexandrescu și actorilor măștri ai comediei: Costache Antoniu, Marcel Anghelescu, Niky Atanasiu, Radu Beligan, Ion Fintștețeanu, Alexandru Giugaru, Grigore Vasiliu-Birlic, de asemenea, marilor actrițe Eugenia Popovici și Silvia Dumitrescu-Timică, Elvira Godeanu și Carmen Stănescu, lui Al. Critico, N. Brancimir, C. Bărbulescu, mai tânărului comedian Dem. Rădulescu și altora. Teatrul Național din București și artiștii săi și-au îndeplinit cu cinste rolul de a-l reda pe Caragiale marile publice, publicului nou, cu strălucire artistică, în perspectivă contemporană.

De scena Naționalului este legată activitatea multor mari actori, care au jucat în perioada interbelică și după aceea, arta unor Ion Manolescu, Gh. Storin, G. Ciprian, a Mariei Filotti, a lui N. Bălțățeanu și a lui G. Vraca, a Sonței Gluceru, a lui V. Valentinianu și A. Pop-Marțian, manifestându-se plenar și în anii socialismului. Sint actorii care au dat viață multora dintre cele mai valoroase creații ale dramaturgiei românești moderne și ale celei de peste hotare și au

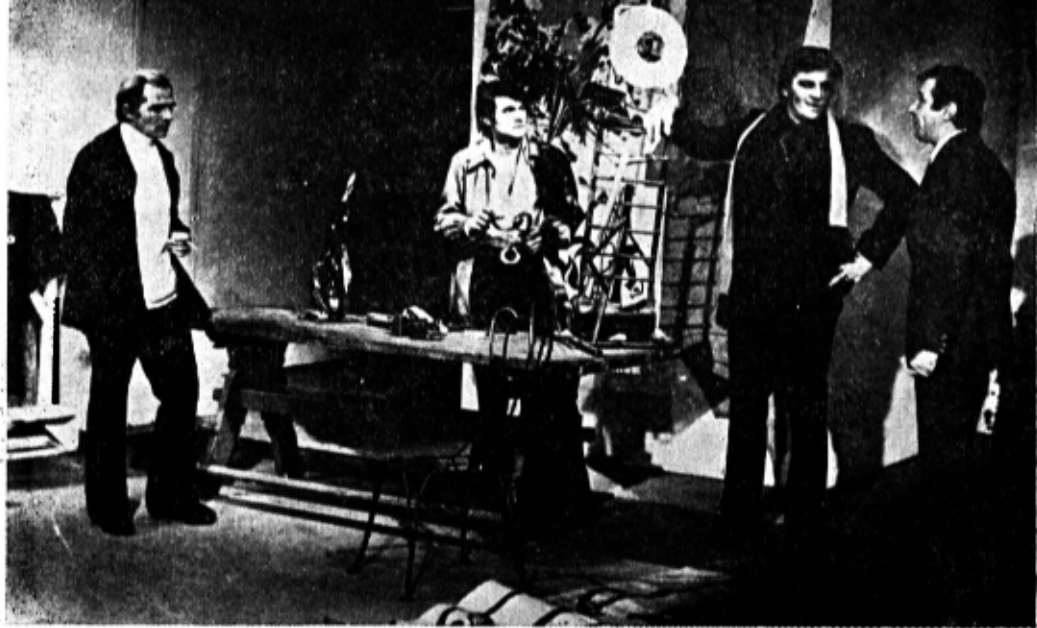
înscriș viziuni noi, personale, în piesele clasice. Pe scena Naționalului au văzut lumina rampei, în cel de-al doilea deceniu al secolului: *Înșir-te, mărgărite*, *Cocoșul negru*, *Ringala* de Victor Eftimiu, *Mihai Viteazul*, *Constantin Brincoveanu* de N. Iorga, *Cometa* de D. Anghel și St. O. Iosif, *Domnul Notar* de O. Goga, *Patima roșie* de Mihail Sorbul, *Trandafirii roșii* de Zaharia Birsan, piese de Duiliu Zamfirescu, G. Diamandy, A. de Herz, A. Moșoiu și alții. Apoi, în perioada interbelică, Naționalul a prezentat, aproape în fiecare an, cîte o nouă piesă de Nicolae Iorga, înțelegînd să facă, din scenă, catedră, din teatru, universitate pentru publicul larg. Aproape cu aceeași frecvență a montat opere de Victor Eftimiu. Naționalul l-a lansat pe comediograful Ciprian, prin spectacolul cu *Omul cu mîrtoaga*, și l-a consacrat, odată cu *Capul de rățoi*, într-o distribuție de excepțională valoare. Pe scena Teatrului Național din București au fost jucate principalele comedii ale lui Tudor Mușatescu, multe dintre piesele lui Mircea Ștefănescu; s-a bucurat de mare succes, atît în comedie cît și în drama de inspirație istorică, Alexandru Kirîțescu; de asemenea, Ion Luca. Au fost reprezentate: Gib I. Mihăescu, Vasile Voiculescu, Adrian Maniu. Naționalul bucureștean l-a reprezentat pe Blaga, în spectacole care au căutat să valorifice geniul marelui transilvănean; tot aici au cunoscut primele versiuni scenice cîteva dintre piesele unui mare și greu înțeles dramaturg român: Camil Petrescu (*Suflete tari*, *Mioara* sau *Mitică Popescu*, în trecut, *Bălcescu* sau *Danton*, în anii noștri). Prin spectacolul *Bălcescu* s-a imprimat definitiv în memoria publicului imaginea unui alt erou al neamului, revoluționarul Bălcescu, întruchipat de neuitatul Mihai Popescu. A fost, poate, prima satisfacție deplină pe care o versiune scenică a vreunui dintre piesele sale i-a dat-o lui Camil Petrescu. Totodată, Naționalul a împlinit, în zilele noastre, o veche datorie a mișcării

„Danton“ de Camil Petrescu

„Capul“ de Mihnea Gheorghiu

Gh. Cozorici, George Motoi, Florin Piersic și Victor Rebengiuc în „Un fluture pe lampă“ de Paul Everac

teatrale românești, aceea de a reprezenta, într-un spectacol memorabil, *Danton*, piesă care a așteptat o jumătate de veac să ajungă la rampă. Un spectacol monumental, unul dintre marile spectacole ale Naționalului, susținut strălucit în cele aproape o sută de roluri, a permis creații de apogeu lui Mircea Albulescu (*Danton*), lui Radu Beligan (*Robespierre*), lui Emanoil Petruț și lui Florin Piersic, actrițelor Carmen Stănescu, Ilinca Tomoroveanu și alora.

Pe scena Teatrului Național din București a fost valorificată cu responsabilitate și în mod inspirat noua dramaturgie românească. Aici s-a confirmat ca dramaturg Mihail Davidoglu, afirmând ca eroi ai dramaturgiei muncitorii, de la Anton Nastai în neuitată întrupare a lui Emil Botta, la Petre Arjoca, al lui Calboreanu. Tot aici, marea promisiune reprezentată de Horia Lovinescu a devenit certitudine prin *Citadela sfărmată*, azi operă clasică a noii noastre dramaturgii, după cum în categoria clasicului s-a înscris și spectacolul sprijinit pe creațiile lui Ion Fintesteanu, Lucia Sturdza-Bulandra, Marcela Rusu, Emil Botta, Maria Filotti, Niky Atanasiu, Matei Gheorghiu etc. *Moartea unui artist* i-a prilejuit o puternică creație lui Toma Dumitriu și interesante evoluții coloranți interpreți. Prin spectacolul cu *Mielul turbat* de Aurel Baranga s-a consacrat unul dintre fruntașii dramaturgiei românești contemporane. Piesa, spectacolul și creațiile actoricești au devenit valori de referință. Să ne amintim că au interpretat: Grigore Vasiliu-Birlic, Radu Beligan, Ion Talianu, Al. Giugaru, Niky Atanasiu și alții. De asemenea, alte piese ale lui Baranga au cunoscut succes la Național. Naționalul l-a afirmat ca dramaturg pe Al. Voitin, cu tri-

logia *Oameni în luptă*, și i-a prilejuit statornice succese lui Paul Everac. Noua dramaturgie românească este reprezentată și prin spectacole cu piese de Mihnea Gheorghiu. Dan Tărchilă, Leonida Teodorescu, Iosif Naghiu și alții, care au venit, vin sau vor veni pe scena care și-a făcut un titlu de onoare din a fi casă a dramaturgiei românești.

În piese românești, clasice și contemporane, cât și în opere reprezentative ale altor literaturi, au jucat, joacă și vor juca, așa cum a fost întotdeauna pe scena Naționalului, mari actori. În ultimele decenii au evoluat și evoluează artiști cu care ne mindrim și cu care s-ar mindri orice teatru al lumii. În Național ne-au făcut părtași la momente de înaltă artă: Nicolae Bălățeanu, Ion Manolescu, Gh. Storin, G. Vraca, Gh. Timică, Sonia Cluceru, G. Ciprian, A. Pop-Marțian, Aurel Munteanu, Nicu Dimitriu, Mihai Popescu, Marcel Anghelescu, Niky Atanasiu, Gr. Vasiliu-Birlic, Maria Filotti.

Azi, ne prilejuiește dorite întâlniri cu arta sa Radu Beligan; de asemenea, prețuiți maestri Aura Buzescu, Ion Fintesteanu, Costache Antoniu, G. Calboreanu, N. Brancomir, Geo Barton, precum și Elvira Godeanu, Eugenia Popovici, Dina Cocea, Irina Răchiteanu, Silvia Dumitrescu-Timică, Tanți Cocea, ne bucură memoria prin marile lor creații. Pe urmele lor pășesc Carmen Stănescu, Emanoil Petruț, Mircea Albulescu, Matei Alexandru, Florin Piersic, Dem. Rădulescu, Draga Olteanu, Silvia Popovici, Ilinca Tomoroveanu, Damian Crișmaru, Marian Hudac, Traian Stănescu, Costel Constantin și alții, mulți alții, căci bogat în forțe actoricești este Teatrul Național din București, tânăr, adică, viguros, la cei 125 de ani ai săi.